

ΣΤΟ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ

Τὸ Αημητράκη ἔρετε, γεροντικὸ μαγιφόλο
Μὲ γλώσσα πεπιμέζει;
Διὸ γῆδες ἔχει πάντοτε, γελάει τὸν κόσμον δλο
Καὶ τὸ ματάνι παιᾶν.

ΣΑΝΤΣΟΣ

ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΕΣ ΤΡΕΛΑΕΣ

— "Ἄχ ! νάτανε πάντ' ἀπόκριες μικρούλα μου!...
Καὶ τῆς ἔρριξα μιὰ χοῦφτα χαρτοπόλεμο, πού,
μὲ χάρη, τῆς ἔχειδεψε τ' ἀέρινο προσωπάκι της καὶ
κυλίστηκε πάνου στὸ κορμάκι της καὶ λίγος ἐμ-
πλέχτηκε ἀνάμεσα στὰ κυματιστὰ χρυσὰ μαλλιά
της.

Καὶ κείνη ἡ μικρούλα—πεταχτούλα κι ὅμορφη
δσο καμμιά—χωρὶς νὰ χάσῃ τίποτ' ἀπὸ τ' ἄρμο
νικό της σύνολο ἔτιναξε τὰ χαρτάκια χαρογελών-
τας μου.

Καὶ κείνη τὴν ὥρα, στριφωμένος ἀνάμεσα στὸν
κόσμο —ποὺ βελόνι νὰ φέρεις δὲ χωροῦσε—κατάλαβα
πώς ἀναγεννιώμουνα, δπως πάντα, σὰν τὴν ἀντρί-
κουζά.

Εἶτανε Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς κι ὁ χαρτοπόλεμος
στὴ Σπιανάδα τῆς Κέρκυρας ἔδινε κ' ἔπαινον.

"Όλοι χαρτοπολεμούσανε. Μὰ καὶ γὼ δὲν ἔμενα
πισσο... Κάθες γύρος ἔρριχνα ἀπὸ μιὰ—καὶ δυὸς η
τρεῖς κάποτες—χοῦφτες χαρτοπόλεμο καὶ κανένα
λογάκι.

Καὶ κεὶ η χαρογελοῦσε... Καὶ κάποτες μοῦ μι-
λοῦσε σιγαλά...

Κι ὁ παπάκις της ἀποπίσα μας, χωτὶς καλά-
καλά νὰ καταλαβαίνῃ τι γενότανε, μὲ δλο του τὸ
σοβαρὸ δρός ἔλεε σ' ἔνα φίλο του:

— "Ε ! αὐτές τις μέρες δὲ διασκεδάσουνε καὶ
τὰ παιδιά... Οι μέρες πούνα...»

*
Καὶ ἔτσι, μὲ τὸ χαρτοπόλεμο, ποὺ τόνε συν
τρόφευε καὶ κανένα λογάκι, ἔμαθε ποὺ θένκι τὸ
βράδι η μικρούλα μου. Μοῦ εἶπε πώς θὰ πάγι στὴν
τάδε σόλα γιὰ νὰ ίδῃ, μαζὶ μὲ τὸν παπάκι καὶ
τὴν μαμά, τὸ χορὸ καὶ νὰ διατεκδάσουνε τὴν θυτὴν
βραδιὰ τῆς Ἀποκριᾶς.

Μὲς στὶς ὄχτια τὸ βράδι τὴν ἔχασκ. Θὰ πῆσε
σπίτι. Μὰ στὶς δέκα, που θ' ἀρχίσῃ ὁ χορός, θέναι
στὴ σάλα.

'Αμέσως; ἔτρεξα κ' εὔρηκα μὲς στὸν κόσμο ἔνα
φίλο μου ποὺ μποροῦσε νὰ μὲ μπάση σ' αὐτὴ τὴν
σόλα, ποὺ εἶτανε μόνο σ' ἔναν δρισμένον κόκλο
ἀνοιχτῆ.

— Ναί, μοῦπε, ἔρχεται, μὲ ζητᾶς καὶ σὲ
μπάζω.

Τον εὐχαριστησα καὶ χωριστήκαμε.

*
Στὶς δέκα εἰμούνα στὴ σάλα.
"Ω ! Νά κ' ἔκεινη ποὺ ἔρχεται σὲ λίγο !...

ἐπέμενε στὴ σιωπὴ του. Ἡ χωριάτισκ φουρκίζον-
ταν καὶ πιὸ πολὺ σὰν ἔβλεπε πῶς τὸ φοβέρισμά
της δὲν ἔκανε καμιὰ ἐντύπωση, δὲν ἔδρωνε ἀπ' αὐτὸ-
ταῦτι τοῦ πρώην ἐπαρχου. Καὶ δίχως νὰ τὸ φαν-
ταστῆ πώς θάφτανε ἀληθινὰ ὡς ἔκει τὸ πρόμα,
περσότερο ἀπὸ πείσμα, ἔβαλε παστρικὰ τὸ ζήτημα:
Μιὰ ἀπ' τὶς δυο, η ἀρφανὴ τῆς πλύστρας ἀπ' τὴν
λασπόπολη η αὐτὴ η ἔδικη η λοχαγίνα, η κόρη του
ἔρχοντα Γουρνίτσα, πρέπει νὰ λείψῃ ἀπ' τὴν
κούλια.

Ο Θώμος Κρανιάς κι ὅταν ἀκόμα πήρε στὰ
σοβαρὰ τὸ δίλημμα, ἀφίσε σὰν πάντα τὰ πράματα
στὸ φυσικὸ τους δρόμο. Κι ὁ φυσικότερος ήταν νὰ
φύγῃ η δευτέρη. Μαζὶ της ἔφευγε κ' η σύνταξη τῆς
χήρας λοχαγοῦ; "Ωρα καλή της. Ἡ δική του δὲν
ήταν συμπληρωμένη ἀκόμα; Κακὸ καὶ μαύρο· μὰ η
μοίρα ἔτοι τόθελε νὲ μὴ στιθῆ η κυβερνητὴ δυό
χρόνια ἀκόμα, νὰ τὴν συμπληρώσῃ. Ο Θώμος Κρα-
νιάς ἀφίσε πάντα τὴν μοίρα νὰ κυβερνᾶται κατὰ τὸ
θέλημά της. "Ετοι πέρασε η ζωὴ του ὡς τὰ σή-
μερα. Τώρα στὸ γεράκια νὰ τῆς ἀντισταθῆ
μεμιάς, δὲ γίνεται. Καλοδεχούμενα λοιπὸν δσα

Ἐπιέσαμε θέσες καὶ κάτσαμε. Μὰ εἰμούνα μα-
κριά της...

"Ε ! τὲ νὰ γένη! ἔτσι ἔτυχε...

Κόσμος, η σάλα γιομάτη!

Σὲ λίγο ἔρχιστος ὁ χορός. Μασκαρέμνοι κι ἀμα-
σκάρευτοι ζευγάρια ζευγάρια ἔρριχντανε στὸ βάθος,
ποὺ μεθάπτει τόσο, μάλιστα σήμερα, μέρα τέτοιας
τρέλλας...

"Ολος δ καλὸς κόσμος εἶτανε τριγύρω καθισμέ-
νος. Μὰ κείνοι ποὺ χορεύανε δὲν εἶτανε κι δλος ἀπὸ
καλὴ τάξη καὶ ηθική...—Τί κάνουν αὐτές οι μέ-
ρες!...—Γι' αὐτὸς καὶ πολλὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες
καθώς πρέπει, θεωρούσανε καλλίτερο νὰ κοιτάζουνε
παρὰ νὰ λαβαίνουνε μέρας στὸ χορό.

Καὶ γὼ ἔκοταζα...

Καὶ τὰ ζευγάρια, ἀλλα μὲ κίνησες γιομάτες
ζωὴ, ἀλλα μὲ κίνησες λίγο σιγανές, ἀλλα στριφο-
γυρίζοντας τρελλὰ περινύσκην ἀπὸ μπόρος μου.

Καὶ τὸ κύμα τῆς σάρκας, τέλεια πλασμένης τὸ
περσότερο, ἔκανε νὰ μεθάπη κανένας, νὰ πιθυμάτῃ τὴ
ζωὴ.

Τὴν ὥρα κείνη πιθυμοῦσα καὶ γὼ νὰ κάψουμ
ἔνα γύρο...

•

• Εσωσε δ πρώτος γύρος. Εσηκώθηκα καὶ τριγύ-
ρισα τὴ σάλα.

• Ο σκοπός μου εἶτανε νὰ τὴν κοντέψω καὶ νὰ
κάτσω κοντά της...

• Κι ἀλήθεια τυχερός εἴμουν. Μόλις ἔρχισε πάλε
δ χορὸς εὑρποκα μιὰ θέση κοντά της ἀδεια. Κ' ἐ-
κατσα καὶ.

• Ο χορὸς ἔρχισε Καὶ προχωροῦσε ζωηρότερος.
Πολλοὶ νέοι καλῆς τάξης ἐμπήκανε στὸ χορό.
Τί κάνει αὐτὴ η νιότη!...

• Καὶ ἔγω κοιτάζα ἔκεινη... Καὶ κείνη ἔμε...

• Καὶ τὸ κύμα τῆς σάρκας ποὺ μεθοῦσε, περνοῦσε
μπρὸς στὰ μάτια μας.

• Κι διερμόδης αὐτές μ' ἔσπορωνε νὰ ριγτῶ
καὶ γὼ στὸ χορό, ἀγκαλισμένος μὲ τ' ἀγγελεύδη:
μου, νὰ συρτῶ στὸν κοινὸ ρυθμό, κι ἀνάμεσα ἀκόμα
ἀπὸ γυναικες κάθε τάξης καὶ ηθικῆς... Φτάνει νὰ
κάψουμ' ἔνα γύρο μαζὶ μὲ κείνην, τάξην πλάσμα!

• Καὶ κείνη λεω πῶς τὸ ίδιο θὰ σκεφτόντανε.
Μπορεῖ νὰ μὴν ἔσκεφτόντανε τὸ ίδιο σὰν ἔμε, σὰν
ἀγγελάκις ἀλιό ποὺ εἶταιε η μικρούλα, μὲ πάντα
καὶ: Ήλα καταλάβανε μέσα της, ποὺ κάτι θέλει,
πού θέλει νὰ ζεπταχτῇ, νὰ πετάξῃ, τώρα στὴ
χρυσὴ τήλικα ποὺ βρισκόντανε.

• Καὶ σὲ λίγο τὸ κύμα τῆς σάρκας έσταθηκε. Ο
χορὸς ἔπαψε.

•

• Τὴν εἶχα κάλει πιὰ τὴν πρόταση νὰ κά-
μου. Ενα γύρο. Καὶ γὼ δὲν τὸ καταλάβηκα κι ἀκόμα
δὲν τὸ καταλάβανε πᾶ.

• Εδέχητηκε η ζωὴ μέσα της έξεχειλίζεις καὶ
τίλα γύρευε!...

• Μ' ἔνα τρελλὸ βάθος ἔρχεται καὶ μετὰ στὸ
χορό... Ανάμεσα σὲ νέους τρελλούς καὶ σὲ γυναικες
ἄλαφρές, ἔκει καὶ μεῖς!... Εκεῖ καὶ γὼ μὲ κείνο
τάξηνοιαστο ἀγγελάκις, ποὺ ἀκόμα δὲν εἶχε κατα-
λάβει τὶ γυρεύει...

• Τί κάνει αὐτὴ η νιότη. Τί κάνουν αὐτές οι
μέρες!...

• Καὶ στριφογυρίζαμε τρελλά... Καὶ σὲ γάθε κι

φέρνει τὸ ωρα. "Έχει δ θεός, μεγάλος είναι· δὲ θὰ
φέρει τὸ γένος του Κρανιά κι πάνη χαμένος. Τὴ θέση
του καὶ τὴν ύποληφη ἔδω στὴν πόλη ἀκόμα δὲν
ἔχεις εἰδεῖς· οι φίλοι θὰ βοηθήσουν πάλε, η ἀγορά
θὰ δόσει βερεσέ δην νὰ ξαναρθούνε βολικὰ τὰ πρά-
ματα. 'Αφοῦ η ἔδια η ζωὴ εἶναι τέτια, τὶ νὰ κά-
μης; Δὲ μπορεῖς νὰ τὴν ἀλλαξήσεις μὲ τὸ θέλημα
σου· πότε μὲ τὴν ἀλλαξίεις, πότε μὲ τὰ φέματα θὰ
τὴν περάσης, μὲ τὸν ἀέρα της πάντα θὰ πάς.
Αὐτὴ εἶναι η φιλοσοφία του πρώην ἐπαρχου.

νηση μιὰ σνατριχίλα ξωτικὴ μὲ κυρίευε... Καὶ γυ-
ρίζαμε τρελλά...

★

Δώδεκα η δρα, μεσάνυχτα.

— Πάνε τώρα οι σπάκριες γιὰ φέτο...

— "Ω ! ναί, μοῦπε, καὶ τώρα τοῦ χρόνου...

— Μικρούλα μου!...

Κι ὁ παπάκης της πίσω καθισμένος ἔλεε τῆς
μητρὸς της:

— "Ε ! τὰ παιδιά... Οι μέρες ποδνα... Πρέ-
πει νὰν ταφίνη κανένας καὶ λίγο ἀλεύτερα...

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΑΗΣ

Ο. ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ο Ρήγης Γκόλφης μᾶς βγάζει τοῦ λεβέντικους κι
έρμονικάτων στήγους του σὲ βιβλίο μὲ τὸν τίτλο «Τὰ
τραγούδια τοῦ Απρίλη».

— Τὸ βιβλίο τυπώνεται στὸ καλλιτεχνικὸ τυπογραφεῖο
τοῦ κ. Ταρασσόπουλου καὶ θάνατος στὰ μίστα τοῦ Φλε-
βάρη.

— Μᾶς ἤρες καὶ τὸ β' φυλλάδιο τοῦ «Σεράπιον», καλ-
λιτεχνικὸ κι ὅμορφο καὶ μὲ ςλη διελεγχή σὲν τὸ πρώτο.
Μὲ τὸ «Σεράπιον» γνωρίσα